

GONDOLATOK JEGYESEKNEK (4.)

A MAGYAR (LACI-LAURA) ÉS A CSEH (ANDRÁS-SZILVIA) HÁZASPÁR

EGYÜTT LAKÁS- KÜLÖN LAKÁS, ÉLETKÖZÖSSÉG

Előzmények:

Mi nem hoztuk magunkkal, nem láttuk a példát a kommunában élésről, ezért nem volt természetes, hogy ilyen irányba indulunk.

Alapok:

Mindannyian (Laura, Laci, Szilvi, András) olyan szülői, családi mintát kaptunk, melyben természetes volt a másik emberre való odafigyelés, az adásra, osztozásra való készség. Ezt tovább erősítették a hittanokon, ifjúsági csoportokon, majd a kisközösségekben átélt élmények, közös cselekvések.

Mint oly sokan a közösségből, fiatalon mi is sokat beszélgettünk, álmodoztunk az együttlakásról, kommunáról. Épületeket, élettereket tervezgettünk, az együttélés előnyeit soroltuk. Mivel egyébként is sok időt töltöttünk együtt, természetes volt, hogy el tudtuk képzelni a teljes közös életet. Aztán szép sorban mindenki megtalálta a párját, és elkezdte a saját „külön” életét megtervezni. Idővel aztán érettebben, felnőttebb módon láttuk a világot, kapcsolatainkban a tudatos, értékek melletti életalakítás dominált. Közös célok határoztak meg bennünket, és nem ok nélkül. A közös élettér kialakításának gondolata döntéssé érett!

Motivációk:

- Emberi kapcsolatok fontossága
- Több család együttélésének gondolata
- Nagy közösség felé való nyitottság
- Gyermek, felnőtt közös élettere
- Élhető, környezettudatos megoldások az építkezésben
- Olcsóbb, gyorsabb megvalósítás
- Egészségesebb környezet, természetközelség
- Környezettudatos kertművelés
- Megvalósulás:

Az építkezés során közös kasszával gazdálkodtunk. Az élettér kialakításában minél több együttes, közös használatú dologra törekedtünk. Már az építkezés során is megtapasztaltuk, hogy mivel többen voltunk megosztottak a feladatok. Mindenki ideje, energiája, tehetsége szerint vállalhatott fel belőlük. A közös építkezés miatt az építőanyagok nagyobb tételben történő beszerzésével,

és az egyszerre megvalósuló szállítással is sok pénzt takarítottunk meg. Ugyanez igaz volt a különböző szakmukák végzésére is. Az építkezés során külön figyelmet szenteltünk annak, hogy se közösségi életünk, se pénzbeli adásaink, illetve kifelé történő segítségeink ne szenvedjenek csorbát. Igyekeztünk úgy élni, hogy életünk minél több területén osztozzunk. A közös vállalkások, együttes munkák, vagy egymás helyettesítése, egy-egy feladat átvállalása egyaránt megvalósult és így sok energiát, időt takarítottunk meg.

Családjaink belső értékeit igyekeztünk „kapunkon kívül” is képviselni, másokkal közös célért összefogni. Az utcában többen termeltek terményeket, így cserekereskedelmet szorgalmaztunk, valamint a lakókkal és barátainkkal közösen fásítottunk. Az értékmentés és adás megvalósulására remek lehetőségként kínálkozott a karitászmunkába való bekapcsolódás. Az itt megismert emberek közül többeket sikerült bevonni a környezetvédelmi munkába is.

Különböző programjainkat, feladatainkat, vállalkásainkat megbeszéltük. Tudtuk, hogy mindig számíthatunk egymásra. Ha valaki egyénileg vállalt fel valamit, számíthatott a többiek segítségére, de természetesen az egyéni szabadságot tiszteletben tartottuk.

Fontosabb dolgokban „házközin” döntöttünk. Ez egy olyan fórum, melyen mi felnőttek veszünk részt, és mindenkinek egyenlő szavazati joga van. Egy-egy döntésnél a többség véleménye érvényesül, a továbbiakban eszerint járunk el. Fontos azonban, hogy senki ne érezze magát a döntés miatt kirekesztve.

Az építkezés és együttélés is komoly összefogást, alkalmazkodást igényelt, de közös céljaink, életszemléletünk, barátságunk minden akadályon átsegített és segít a mai napig bennünket.

Az együttlakás eredményei, ajándékai:

- Az anyák a GYES ideje alatt együtt lehetnek otthon (nincs „GYES betegség”, kapcsolathány, egyedüllét, depresszió, stb.)
- Közös bevásárlás, kertművelés, főzés
- Megoldott a gyermekvigyázás
- Közös játéktér a gyermekeknek (adottak a társas kapcsolatok, később kezdek az óvodát)
- Megosztanak az idős családtag gondozásával járó feladatok
- Csoportos karitászmunka
- Községi programok szervezése
- Feladatok átvállalása, cseréje, egy-egy családtag felszabadítása külső feladatokra
- Fontos találkozási pontok, kohézió növelő események az ünnepek, liturgikus események
- A ház, mint közösségi életterünk egyik befogadó helyszíne: közösségi mise, lelkipozítás, tanfolyamok, gyermekprogramok, szállás-vendéglátás, ünnepek
- Megfontolandó gondolatok, átgondolásra javasolt felvetések:

- Ismerjék jól egymást az összeköltözni szándékozók
- Fontos a közös értékválasztás, értékrend, élet-szemlélet
- Kapcsolatukat őszinteség, nyitottság, folyamatos kommunikáció jellemezze
- Ez nem csupán egy házépítés (lelki, anyagi, közösségi vállalás)
- A felnőttek hozzák, de a gyermekek is öröklik a „döntést”
- Házépítés egyszerűen, szerényen
- A magas igények megnehezítik az osztozást
- A közös tulajdonú dolgokra is vigyázni kell
- Bármely tag rászorultsága estén feladatátvállalás, szolidaritás legyen a többiek részéről
- Az együttlakás összefogást, magasabb szintű alkalmazkodást kíván a benne élőkől. Kilépní benne nehezebb, mint egy független élethelyzetből.
- Benne élni nagyszerű ajándék!

GONDOLATOK JEGYESEKNEK (4.)

BENÉNÉ FARKAS ÉVA

OPTIMÁLIS ELVÁRÁS

Optimális elvárás, hogy vallásos lánynak, vallásos fiú legyen a párja. További elvárás, hogy a vallás területén is minél kisebb szintbeli különbség legyen kettőjük között. Sajnos, ez nem minden esetben valósul meg. Az is biztos, hogy ez problémákat generál a házasságban.

Egy kis bemutatkozás.

Férjemmel 1974-ben ismerkedtem meg a Pénzügyi és Számviteli Főiskola esti tagozatán. Másfél év után behívták katonának. Levelezgettünk, barátok voltunk. 1978-ban leszerelt, s elkezdtünk találkozgatni. Számomra soha nem volt közömbös, de barátként kedveltem, mert tudtam, hogy mindig vannak lányok körülötte.

A főiskola megkezdése előtt volt egy komoly kapcsolatom, amely két és fél év után hirtelen megszakadt. Nagyon megviselt. Ekkor világosan kezdtem látni, hogy a kapcsolat elején – még nem fűlig szerelmesen – jó ha tudja a másik fél, hogy vallásgyakorló vagyok, és ez számomra mit is jelent. Egyetlen fiú (nem voltak sokan) sem volt vallásos, akikkel jártam. Úgy gondoltam, hogy ha majd megismernek, akkor beszélek nekik Istenről, vallásgyakorlásról, s mindarról, ami ezzel jár. Ez a taktika azonban kudarcra végződött. A fiúk ezt nem vették komolyan. Volt, aki nem is gondolta rólam, hogy Isten-

hez tartozom. (Ez rám nézve elég szegyen.) Nem voltam különb a világ fiainál.

A férjem volt az első – amikor kiderült, hogy ő nem csak baráti kapcsolatot akar – akinek elmondtam, hogy minden vasárnap templomba járok, van egy kisközösségem, hasonló korú fiatalokból, egyházi énekkarba énekelek, s mindez fontos nekem. Semmit nem akarok elhagyni miatta.

Évek múlásával többször is kaptam kritikát az első komoly találkozás miatt. Kb. így szólt: vagy így is kellek, vagy máris mehetsz. Akkor, abban az időben, amikor még csak kedveltem és nem voltam még nagyon szerelmes, még tudtam racionális lenni, s ehhez kellett az előzmények, a csalódások, az otthagyasok. Kicsit szívtelen megoldás volt, ezt ma is belátom, de egyenes beszéd.

Ezek után rengeteget beszélgettünk hitről, szeretetről, vallásról. Nekem hatalmas segítség volt hogy, osztálytársként, barátként is ismerhettem. Sok tulajdonságával tisztában voltam. A legfontosabb a nyitottság, a vidámság. Szeretett komoly dolgokról beszélgetni. Elmonda, hogy mit gondol, hogyan gondolja. Érvelt és vitatkozott. Szerette a filozófiát, ez akkor nagyon meglepett, mert a főiskolán mindenki félté és utálta ezt a tantárgyat. Ez az időszak számomra nagyon termékeny volt. Sokat olvastam, készültem a találkozókra. Nem szerettem volna ha Isten léte mellett nem tudok érvelni. Egy közös volt az ismereteinkben, hogy Isten = Szeretet. A beszélgetések tisztázták a fogalmainkat. Tisztázták, hogy csak tartalmas életet érdemes élni. Belülről éreztem, hogy én egyedül kevés leszek. Annál is inkább, mert két tűz között éltünk. Férjemet miattam, engem pedig férjem miatt támadtak a szülők. Emberileg mind a ketten megfeleltünk a szülők igényeinek, kifogás kizárólag az volt, hogy miért illetve miért nem vallásos a másik.

S ekkor jött a kisközösségem. Voltak közöttük már fiatal házások és voltak egyedülállók. Megbeszéltem velük és leendő férjemmel, hogy eljön egy találkozóra és megismeri a barátaimat. Egyszeri alkalomról volt szó, de egyre rendszeresebbé váltak a találkozások. Pillanatok alatt barátokká is váltak. Az élet mindennapos dolgaiban teljesen egyetértettek. S egyértelművé tudták tenni előtte, hogy Isten ügye nemcsak a papok és a nők dolga.

Egy év múlva összeházasodtunk. Következő évben megszületett a fiunk. Férjem utána lett elsőáldozó és bérmálkozott. Haláláig hűséges volt Istenhez és a Bokor közösségéhez.

Többször kérdezte a közösségünk és mások is, hogy mi segített a döntéshez?

- A péceli - Halász Bandi bácsi – szelíd, jóságos ugyanakkor megértő és egyértelmű plébános volt, aki születésem óta ismert. Őhöz jártunk jegyesoktatásra, ő készítette fel férjemet az elsőáldozásra és sokáig hozzá jártunk lelki vezetésre.
- Bulányi Gyurka bácsi világos, egyértelmű, szerető Istenképe. Vágya volt az értelmes élet, melyhez az adás, a kicsiség és a szolgálat értelmet

adott. Nem csak elméleti, de gyakorlati oldalon is.

- A közösség, amely nagyon értékes emberekből állt. Hamar barátai tudtak lenni férjemnek. Voltak közös érdeklődési területek. Természetesen nem mindenki vel egyforma mélységű kapcsolatok alakultak.
- S nem utolsó sorban – úgy érzem – a türelmem, a kivárásom. Soha semmit nem erőltettem. Nem revolereztem azzal, hogy az én kedvemért ezt vagy azt tegye meg. S nem mondtam le fontos programokról (pl. közösségi összejövetel, Bokor-ünnepek stb.) az ő kedvéért.

Az én családom – bár nem Bokor-család – ezt nem értette. Ők szerették volna egy hagyományos katolikusnak tudni a férjemet még az esküvő előtt. Anyósomék pedig el tudták volna fogadni, ha csak vasárnapi katolikusok vagyunk, de semmi több.

Szerencsések voltunk, mert a közös életünket egy önálló garzonban kezdtük és úgy alakítottuk, ahogy mi képzeltük el.

Összefoglalva, sokéves tapasztalatok alapján, egy kicsit tárgyilagosan a legfontosabbak:

- Megalkuvás-mentesség. Beletartozik az is, hogy ne akarjunk mindenáron férjhez menni.
- Legyen minimum-elvárás a leendő párunkkal szemben. Hittel, életvezetéssel, gyerek számmal, pénzügyi gyarapodással, foglalkozási területtel.
- Teljes nyitottság, mind a két fél részéről. Ezt a bizalmat ne árnyékolják be a régi, rossz tapasztalatok.
- Tartalmas beszélgetések. Hitről, elképzelésekről, jövőképeinkről. Becsületről, tisztességről, adásról, szolgálatról, egymás iránti elvárásokról, munkáról, gyereknevelésről.
- Az elkötelezettség előtti minimum elvárás fel nem adása.
- Ne akarjam és ne is bízzak benne, hogy alapvetően meg tudom változtatni.
- Figyeljek és járjak nyitott szemmel leendő társam családjában, barátai között. Az otthonról hozott örökségek a házasságban is jelen vannak.
- Az én barátaim legyenek az ő barátai is.
- Értelmi és érzelmi hasonlóságok.
- Legyenek területek ahol felnézek rá, és ő is felnéz rám.
- Tisztelet
- Olyan érzés, hogy közös életünkben jobba tesz em őt és ő is jobba tesz engem.

A felsorolások nem fontossági sorrendet jelentenek. Remélem, mások számára is adnak gondolatokat. Ha bővebbet szeretnétek tudni bármely gondolatról, szívesen állok rendelkezésetekre.

GÉCZY IVÁNNÉ SZILÁGYI ILONA

(Vincze Gabi Édesanyja)

INTERIEUR

Üveg vázában egyszerű virág,
piros pipacs, meg tarka szarkaláb,
csipke terítő a váza alatt,
s az egész szoba csupa hangulat...

Csokorba szedett mezei virág
piros pipacs, meg tarka szarkaláb,
búzamezőkről csak egy csöppnyi szín
apró virágok rengő szárain...

A napsugár most fénylőn elterül
a régi csipkén a váza körül,
s míg búzamezők halk varázsa leng,

a ritmus bennem halkán összezseng.

Nagyvárad, 1924.

CSENGETTYŰ VERS

kis csengettyű vagyok,
s ha megcsendít az Isten két keze,
cseng-bong a csengő hangja
vígan messzire...

ha csendül vidám, boldog énekem,
Téged dicsér minden dalom,
én Istenem...!

és cseng a csengő folyton, szüntelen,
- bár hangja néha szürke, színtelen -
s ha nem csendít majd vidám éneket
a kis csengettyű meghalt, megrepedt...

de addig is kis csengettyű vagyok,
s ha megcsendít az Isten két keze
cseng-bong a csengő hangja vígan messzire...

Nagyvárad, 1925.